

ΣΦΑΙΡΑ

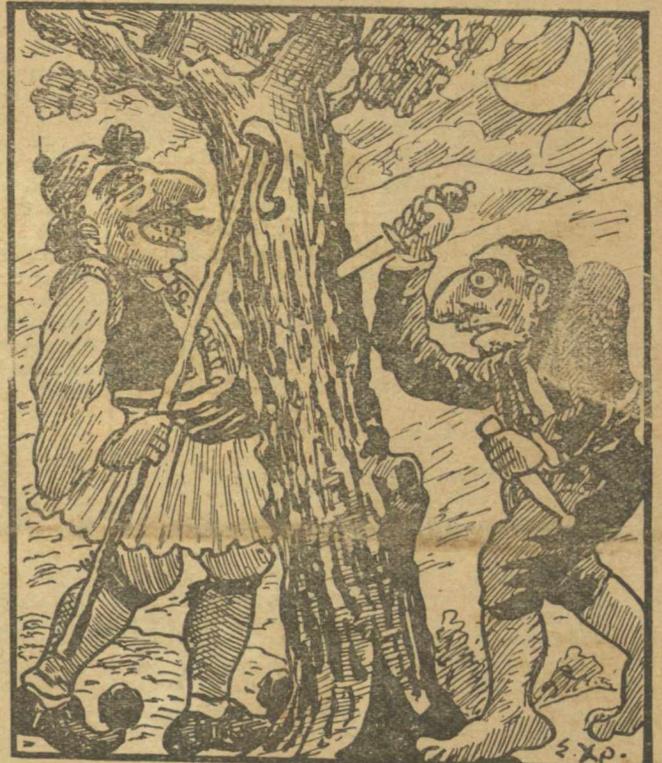
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ 7 ^{ον} — ΑΡΙΘ ΦΥΛΛΟΥ 340	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ	ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1925
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7	ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50	ΣΥΝΔΕΟΜΑΙ. Έσπερικού, έτησία 5 δραχ. το Έσπερικού 1 Λίρα Άνγλιας

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ 8^{ΗΝ} ΣΕΛΙΔΑ

Κάποιος χωροφύλαξ παίρνει τόν Καραγκιόζη γιά σκυλιά και τού ρίπτει μίαν φόδιν. Ο Καραγκιόζης όρμα διά νά τήν... φάη, τόν δάζει όμως ό Μπαρμπαγιώργος.

Ο Καραγκιόζης, έκδικούμενος τόν Μπαρμπαγιώργος, μαχαιρώ-ει τό... δένδρο, ένθ ό μπαρμπας του πιδώ από τό δένδρο λιγώνεται, σταγάγελια.

Συμπ-οκή Μαγειρου και Καραγκιόζη, ένθ τό κολλη-τήρι έφορηά έναντίον τών... κερτέδων.

Ο Καραγκιόζης έπιστρέφει στο σπίτι του, θρημμένος δάν καπόνι, φέρων εις τήν γυναίκα του, ώς δώρον ένα... φέρετρον.

H "FLORIDA" (Ο νέος χορός)

Σας είπα σήμερον: α τής φυγούρας του νέου χορού «Florida», που λαοκρατείται σήμερα το Παρίσι...

Το βάδην. (Καβαλέρος) 2 μεζούρες. 1ος χρόνος. Γλυστρήσατε τον δεξιόν εμπρός...

2ος χρόνος. Πλησιάσατε τον δεξιόν πλησίον του δεξιού...

3ος χρόνος. Σηκώσατε τον δεξιόν και ξαναπατήσατε τον...

4ος χρόνος. Γλυστρήσατε τον δεξιόν προς τα εμπρός...

5ος χρόνος. Πλησιάσατε τον δεξιόν πλησίον του δεξιού...

6ος χρόνος. Σηκώσατε τον δεξιόν και ξαναπατήσατε τον...

7ος χρόνος. Γλυστρήσατε τον δεξιόν προς τα εμπρός...

8ος χρόνος. Πλησιάσατε τον δεξιόν πλησίον του δεξιού...

9ος χρόνος. Σηκώσατε τον δεξιόν και ξαναπατήσατε τον...

10ος χρόνος. Γλυστρήσατε τον δεξιόν προς τα εμπρός...

11ος χρόνος. Πλησιάσατε τον δεξιόν πλησίον του δεξιού...

12ος χρόνος. Σηκώσατε τον δεξιόν και ξαναπατήσατε τον...

13ος χρόνος. Γλυστρήσατε τον δεξιόν προς τα εμπρός...

14ος χρόνος. Πλησιάσατε τον δεξιόν πλησίον του δεξιού...

15ος χρόνος. Σηκώσατε τον δεξιόν και ξαναπατήσατε τον...

16ος χρόνος. Γλυστρήσατε τον δεξιόν προς τα εμπρός...

17ος χρόνος. Πλησιάσατε τον δεξιόν πλησίον του δεξιού...

18ος χρόνος. Σηκώσατε τον δεξιόν και ξαναπατήσατε τον...

19ος χρόνος. Γλυστρήσατε τον δεξιόν προς τα εμπρός...

20ος χρόνος. Πλησιάσατε τον δεξιόν πλησίον του δεξιού...

21ος χρόνος. Σηκώσατε τον δεξιόν και ξαναπατήσατε τον...

22ος χρόνος. Γλυστρήσατε τον δεξιόν προς τα εμπρός...

23ος χρόνος. Πλησιάσατε τον δεξιόν πλησίον του δεξιού...

24ος χρόνος. Σηκώσατε τον δεξιόν και ξαναπατήσατε τον...

25ος χρόνος. Γλυστρήσατε τον δεξιόν προς τα εμπρός...

2ος και 3ος χρόνος. Πλησιάσατε άργά τον δεξιόν προς τα εμπρός...

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ

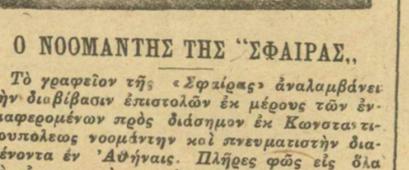
Εκ των έγκριτων εν τω πληρωμένω μενα προς 5 δραχ. προτιμούνται.

ΣΠΙΤΑΚΙ ΑΛΗΣΜΟΝΤΑ

Πάντα όρατο, πάντα λαρό, πάντα αξεχάστο θα ζής στην ψυχή μου, φτωχούλι σπιτάκι τής...

Μακριά σου τόρα, πόσο σ' αγαπώ, πόσο σε νοσταλγώ, μικρό μου σπιτάκι! Πόσες φορές ή θλιμμένη μου ψυχή, δεν πάταξε νοσταλγικά κοντά σου...

Μακριά σου τόρα, πόσο σ' αγαπώ, πόσο σε νοσταλγώ, μικρό μου σπιτάκι! Πόσες φορές ή θλιμμένη μου ψυχή, δεν πάταξε νοσταλγικά κοντά σου...

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ.

Το γραφίδον τής Σφάιρας αναλαμβάνει την διαβίβασιν επιστολών εν μέτρον των ενδιαφερομένων προς διάσπονδον έν Κωνσταντινουπόλει νοομάντην και πνευματιστήν διαμένοντα έν Αθήναις.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

ΝΑΥΣΙΚΑΝ Α. Α. Λόριαντας: Εδώρστωσθε να θεωρήτε ειλκρινείτε τας διαβεβαιώσας του περι οδ πρόκειται νέου, αλλά σφάλεσθε...

εύρητε εις άλλο πρόσωπον, άγνωστον σας μέχρι τούδε. Γάμον δέν διαβλέπω προς το παρόν. Αί φίλοι σας σάς μισούν, άπλούστατα επειδή έχετε πολλούς θανάσιμους.

ΑΠΗΛΙΣΜΕΝΗΝ ΜΑΝΙ ΤΟΠΟΥΑΑΝ: Επισμένο και πάλην ότι ο γάμος αυτός θα γίνη, διότι είναι αδύνατον να μη γίνη.

ΜΑΡΑΜΕΝΗΝ ΒΙΟΛΑΝ: Γάμον διαβλέπω με αυτόν, γάμον ουχι εντύχη και πλήρη άπρόοπτον πληρών. Θα ταξειδεύσαστε συντόμως.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΝ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΑΑΝ Περραιφ: Τό αίσθημα σας πέρωται να έχη πολύ εύτυχη άποτελέσματα, άρκει ν' άρχήσαστε να σκεπασθε θετικώτερον όσον άφορῃ την μέλυσαν ζωήν σας και να μη άερίβαητε.

ΑΜΙ DE LA CAMPAGNE, Βόλον: Ο αδελφός σας δέν εύρισκαστε πλέον έν τή ζωή, ή έν λ' γ'ω δεσποινίς σας συμπαθεί, φοβάται όμως να συνδεθή μεζύ σας, διότι έχει την πεποίθησιν ότι, λοφφ του χαρακτήρος της, θα σάς καταστήση δυστυχή.

Χ. Χ. Χ. Χ., Πύργον: Τό μέλλον σας θα σάς λυπήσῃ πολύ. Σας έπιφυλλάσει πολλές στενωχομίας ίδιως οικογενειακής φύσεως.

Σ. Ζ., Ένταύθα: Η νόσος, εκ τής οποίας ύπόφευτε θα εξαλειφθή τότε μόνον όταν ύποβληθήτε εις θεράπειαν παρά ιατρών τού έσωτερικού και κανονίσι βιον ήμερωτέρον.

ΔΕΛΦΙΝΙ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ, Βόλον: Η κόρη εκεινη θα δυστυχήσῃ εξ άφορητής του θείου σας, όστις καθ' έκαστην της κλείει και μίαν θύραν, την όποιαν ή τύχη της άνοίγει προς την εύτυχίαν.

Είς τό προσοχές φυλλόν τής Σφάιρας: Θ' άπαντήσῃ και εις τας επιστολάς των διδων και κυρίον: Πληγωμένης καρδίας, Φ. Α. Χ., Νότας, Κλεισός, Κόρης Πατρών, Σκλαβωμένου Παϊδιού.

Στέρχιον Δαρμ: Ίθην, χρήματα ήλθθησαν. Στείλατε νέαν επιστολήν. Παλαιά άπολεσθη δυστυχώς.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ν. Τότσην, συνδριμή σας έλήθη. Ε. Ζουρπάκην, πολυ καλα. Ν. Δουρογιάννην, τό φύλλον στέλλεται τακτικά. Μ. Θρασιανόν, συνδρομή σας έλήθη.

Α. Δ. Δάμπρον, δημοσιεύεται. Έχρησθητε δρχ. 19. Αποστολον Βαγενάν, δέν θα ήλθθησαν δι: αυτό δέν ελπιζε τ διορκ σας. Μέτρον Μπαρζιζόναν και Εδώγγελον Σπήλιον, δημοσιεύεται σήμερον ή κριακή σας.

Ν. Δ. Δάμπρον, δημοσιεύεται. Έχρησθητε δρχ. 19. Αποστολον Βαγενάν, δέν θα ήλθθησαν δι: αυτό δέν ελπιζε τ διορκ σας. Μέτρον Μπαρζιζόναν και Εδώγγελον Σπήλιον, δημοσιεύεται σήμερον ή κριακή σας.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΕΙ, ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΥΣΣΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ Λ. Ι. Δ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και άπλήθε ταχώς. Η Αϊσέ άνέμενε παρά την θύραν έναγωνίως. Δύο όρα ειχον παρελθει άφ' ότου άπεχωρίσθη του Τυγρ ν, άλλ' αϊ δύο εκειναι όρα διόρουσαν δι' αυτήν ως δύο αιώνας.

Μετα τνας στιγμάς ή Φατιμέ ένεφανίσθη και πάλιν εις την θύραν, άλλα δέν ήτο μόνη πλέον. Ωδήγει εκ τής χειρός χορεύσαν νεάνιδα, τής οποίας ή κόμη, καστιανή και πλουσία, εκάλυπτε τό μέτωπον εις όρασιον και ποδούχρους: ή λουσαν ζωήν σας και να μη άερίβαητε.

Είς τήν εμφάνισιν της ενόπιον της χανούμ το όδον στόμα της διαστάλη εις γλυκύ μεδίαμα, έπιτρέψαν να εκτεθή δολοχρός μία λευκή σενά όδόντων, άποτελέσασα την θελκυτικώτερον αντίθεσιν με την ερυθρότητα των χειλέων.

Η Αϊσέ ενόμισεν ότι εύρίσκειτό πρό μιάς φαντασμαγορίας. Υπεχώρησε κατά τνα βήματα, άτάνους τούς όφθαλμούς και παρηγόρει. Εθόριετο ενόπιον της ή θελκυτικώτερα νεάνις, εξ όσον ελθε

Τυγράν! άνέκραξεν έξολλος. Τυγράν μου... σ' ελαιο... ελα με θάρρος!... πλησίασε!... Και χωρίς να περιμένη να πλησιάση εκεινη, έρριπίθη επ' αύτου, τόν έσφιξε έν τή άγκάλη της και τον κατελείπει άπλήστως.

Μη φοβήσαστε πλέον! εξηκολούθησε μέσφ φιλημάτων και θωπειών δέν υπάρχει πλέον κανείς... ο Λαλάς είναι ίδικός μας... του παρεστῃα, τού εξήγησιν πόσον σέ αγαπώ και με έλυπήθη. Τώρα θα είσαι έλευθερός να εξετοκίσει όπόταν θέλη: και να φεύγησ όπόταν θέλη.

Αϊσέ, θα χαθώμεν και οι δύο, ελεον ο Αρμένιος, οι λαλάδες δέν έχουν έμπιστοσύνην. Οχι! όχι!... ελα μαζί μου... είνε μέσα και θέλει να σέ ιδί... θα ενόησες και σ' ο ίδιος ότι είναι ίδικός μας... θα σου εξήγησω κατόπιν πώς τό παρεδέχθη.

Ο Τυγράν εκίνησε την κεφαλήν. Ας γίνη ότι θέλει ο Θεός, ελετ. Ο, τι είναι γραμμένον δέν γεγράφεται. Εμπρός έφένθη μ', πάμε. Και με γοργόν βήμα ήκολούθησε την Αϊσέ εις τόν κοιτώνα.

Η Κιρκασία, εισελθούσα πρώτη, έστράφη προς τόν Τυγράν. Κάθισε κόρη μου εκει, ελεπν άφελώς, και όταν σου παραγγείλω ερχεσαι. Ο ενόυχος ήτο έστραμμένος και παρητέρει περιέργως προς την Έσοδον.

Τόν έφερες; ήρώτησεν ήρμεως. Η Αϊσέ έμειδιωσε πονηρός και άπήνησε: Οχι ακόμη τόν ενδίδει ή Φατιμέ και θα τόν φέρη. Τότε με ποίον όμιλούσες;

Α, δέν σου είπα; έπησα μίαν κόρην διά θαλαμηπόλον, διότι ή καυμένη ή Φατιμέ εγήρασε πλέον και κουράζεται πολύ. Αλήθεια, ελεπον ο ενόυχος με πολυσήμαντον μελιδίμα μόνον εγώ δέν έχω λόγους να κουρασθώ ποτέ!

Η Αϊσέ όμιλούσα να δοκιμάση την τελειότητα της μεταμορφώσεως του Τυγράν, εξηκολούθησε με προσποιημένη άπλοτήτα: Κατά συμπτωσιν δέ έτιχε να είνε μία όώρα κόρη είνε από τό Αϊδίνι: ο πατέρας της είνε υπάλληλος εις την Αρμενίαν.

Α, εκίμε γαρμέντος ο ενόυχος; όσον όώρα και άν είνε δέν θα σέ φθάσῃ σέ ποτέ! Η Αϊσέ έστέναξε. Και όμως, ελετ, φοβούμι μήπως την εύρησ όραωτέραν από έμε. Επειτα και ή ήλιελια, έξερως, Σελήμη. Εκείνη είνε δέκα όκτώ έτών, εγώ είμαι είκοσι πέντε.

Είς την θείαν αύτου ό Σελήμη διέστειλε τούς όφθαλμούς, τό δέ βλέμμα του, άφού κατεμέτρησεν αυτόν καθ' δολοχληρον τό σόμα, επανήλθεν εκκλητικός επί της δδαλίσσης. Εφένθη μ'! ελεπν ίδιαιτέρως προς την Αϊσέ, δίκαιον έχεις!... αυτή ή κόρη είνε ούρι!...

Εγερθείς έπροχώρησε προς τόν Τυγράν και ήρξαστο εξετασώς, ή όποία εις πάντα ζέον θεατήν ήθελε δώσει πλήρη την ιδέαν της χαμερτοσος και ταπεινής θεσεως, εις τήν όποιαν έχει τοποθετησει ο Μωσαμβανιόμος την γυναικα.

Κατ' αρχάς έλαβε τός χειράς του νεανίου και παρητέρησε τούς δακτύλους. Εκ τής παρητέρησεσ εκεινησ ο πεπεισμένος ενόυχος παρήμεινε έξαρσπισμένως και στραφείς προς την Αϊσέ έννευσε καταφατικώς. Αφερθη! ελετ.

Κατόπιν έφερε τούς μακρούς δακτύλους του και έπίσπε τό προέχοντα στήθη, διά τήν διασκευσήν τόν όποίον ή γυναικί Φ τμή ελεπν εξαντλήσει δόλοχληρον την καλαισθησιν της. Ο ενόυχος παρήμεινε εξ ίσου εύχαριστημένος και επανήλθεν ένθουσιώδεστερον: Αφερθη! αφερθη!

Μετα τούτο επιθεώρησε τούς όδόντας, έλαβε διά τών δύο προτων δακτύλων τά δύο όδόντα χειλή του ενανίου, κατόπιν δέ παρητέρησε καλώς τούς εύμεγέθεσ και εκφρασιτικούς όφθαλμούς του. Ο Τυγράν παρήμεινε ακίνητος και άπαθής εις την επιθεώρησιν εκεινην. Η δδαλίση μόλις ήδύνατο να συγκρατήση τούς γέλωτας.

Τέλος ο ενόυχος περιεβόλον δι' ενίς βλέματος τό σόμα τού Τυγράν, όπερ διεγράφετο διά μέσου της μεταξίνης εσθήςσ όδονώτερον ακόμη, επ' οχώρησε προς την Αϊσέ και την

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ ΦΡΑΝΤΖΗ

Η τραγική μυστέρα. Όλοι θυμάσθε την τραγικήν αυτοκτονίαν της Εύαγγελίας Φραντζή, ή όποία, σάν την Μίσην κ' σ' ή, έπεσε από τά τείχη της Ακροπόλεως και έδωκε οίκτρον θ νατον, κιαουσιν τρείσας επάνω εις τούς βράχους.

Σχετικώς με την αυτοκτονίαν αυτήν, ή δις Μαρθα Ζωϊτοπούλου, τακτική άναγνώστρια της Σφαιρας και φίλη αδελφή της τραγικής αυτοκτονος, μου γράφει τας εξής συγκινητικώς λεπτομερείας: Κρίσις άρχισουντάτα, Η Εύαγγελία ήτο πολύ καλομαθημένη. Ποτέ δέν έδοκίμασε την παρακμίνον οίεσην. Μα τώρα διν ειχε χρήματα να πάρη ούτε γάλα εις τό παιδί της. Το ειχε και αυτό δύο ήμέρας ησυχία!

Φαντασθήτε τόν παραγόνον της, όταν τό εγκατέλειπε για να πάη να οκοσθί. Τι να της έλεγαν τά μαμάκια τον εκεινην την στιγμή! Ας μείθουν διο την αλήθεια: Η Εύαγγελία Φραντζή ήταν μία τραγική μυστέρα. Ητοκτόνησε για να μη βλέπη τό παιδί της να πεινά. Όλες ή πότες της φιληθροσίας ειχον κλεισθή γ' αυτήν και της απέμεινε άνοικτη μόνον ή πόρτα ή όδηγούσα προς τόν θάνατον. Μά τιμήν Μαρθα Ζωϊτοπούλου

Μαρθα Ζωϊτοπούλου. Διά την άντιγραφην ο Αρχιούνακτικς

έσφουεν εκ τής χειρός βήματά τινα μακράν της όποιθεμένης παιδίσκης. Ακουσε, τζάνοι, ελετ χαμηλωφώνως. Η κόρη αύτη ήμπορούσε να τρελλήνη και Πατισάχ. Θέλεισ να μη φοβείσαι πλέον τόν πασά να σ' ένοχλή και να είσαι ήσυχη και εύτυχής μ' εκεινον! Φανέρωσε του αύτην. Τετοια χανούμ θα την έπολούσα χίλις λίρες. Είμαι κόρη τάχα;

Ω, βέβαια, άπήνησεν ή Αϊσέ με βεβαιωμένην σοβαρότητα. Δύο χιλιάδες λίρες! ελεπν ο άραφ. Είς την πλειοοσίαν ταύτην ή δδαλίση δέν ήδυνήθη πλέον να συγκρατήση τούς γέλωτας.

Τυγράν! άνέκραξε προς τόν νεανίαν άγάπη μου... βλέπεις λοιπόν τό ούρι είσαι; ή εμορφιά σου εγέλασε και ένα λαλά ακόμη, που έγνώρισεν ως τόρα τόσας όραίας γυναίκας... Οχι! προσέθηκε σφιγγούσα έν τή άγκάλη νεαναν όχι!... εγώ δέν ζηλεύ' που σ' εύρηκεν ο Λαλάς όρωσότερον από έμέ... εγώ είμαι περισσότερον εύτυχής δι' αυτό, άγάπη μου...

Και λέγουσα ταύτα, εθώπευεν εκφρων και κατεφιλει τό πρόσωπον του νεανίου. Είς την αποκάλυψιν εκεινην ο Σελήμη παρήμεινε ως άπολιθωμένος. Ουδέποτε άνέμενε τούταυτην καλλονήν εκ μέρους άνδρός. Αυτός λοιπόν είναι; έπιθύρισεν εκκλητικός.

Ναι, αυτός είνε!... αυτός είνε... άνέκραξεν ή Κιρκασία. Κιτάξέ τον, λοιπόν, Λαλά... αύταίεσ τον τόρα και ως άνδρα και θαύμασε τον και σ'... Ο ενόυχος έπροχώρησε προς τόν Τυγράν και λαβών εκ νέου την χείρά του, έδωκε διά της έτέρης έλαφρον ράπισμα εις την παρειάν του και με μελιδίμα πλήρες εύαρεσκείας και αγαθότητος άπήνησεν:

Αίντε! χαλάλι σου, Αρμένιε... Τώρα, ελετ στεφόμενος προς την Αϊσέ, καθήσασ και οι δύο εκει εις τό δειβάνι, και άγκαλιασθήτε, σάν να μην είμαι εγώ εδω... Ε! θέλω και εγώ να αισθανθώ την ειλικία αύτην της αληθινής αγάπης, εκειτα ά-δ' εξήνα χρόνια. Και επειδή ο Τυγράν εξεπλήσθη εν τής παρδοξον εκεινην προτροπήν του Αραβος, τόν όποίον μόνον ως έχθρόν ύπολόγιζεν, ο γέρον έρριπίθη επί χαμηλής έδρας εναντι του διαβανίου και εξηκολούθησε κινών την λιπόσαρκον κεφαλήν του.

Ε, εφένθη μ'!... σου φαίνεται παρήξενον αύτό που είπα. Την έγνώρισα κ' εγώ την αγάπην, και τήν έγασα πολύ γρήγορα. Απο την εποχήν εκεινην δέν την εύριχα πούσθα πλέον. Εγώριασ από χαρμής και χαρμής, είδα αθρήντας νέους ν' άλλάζουν κάθε νύκτα τρείς και τέσσεσας άγκάλας, άλλα τόν έρωτα δέν τόν είδα πούθενά... Ηκίωσα στεναγμούς, ήκουσα φιλημάτα, είδα λαποθυμίας... άλλ' εις όλα αυτά δέν εύριχα ποτέ την αληθινήν αγάπην, που κάμνει τόν άνστανεγαμίν ν' άντηρή σάν μουσική... Αχ!... πώς ήθελα να την άκούσω αύτην την μουσικήν!... πώς ήθελα να την αισθανθώ!... Αϊσέ! προσέθηκεν άπεινωμένος προς την δδαλίσην: ο νόσος είνε δειλός ακόμη, και δέν γνωρίζε τά βάσανα της ζωής του γέρου άράπη, διά να τόν εύχριστήση που τόν κάμνει τόσον εύτυχή αύτην την στιγμήν!

Είς την προτροπήν ταύτην ή Αϊσέ ήρπασε τόν νεανίαν έν τή άγκάλη της και έσφου ενόυχος, καθήμενος εναντι, με έσταυρωμένως τούς χειράς επί τού στήθους, παρε ήσει, μετώδων μακροσών, την σφιγγηλήν εκεινην εικόνα... Ο άτυχής άνθρωπος δέν έβλεπε πλέον τά δύο εκεινα άσπαίροντα εις τας άγκάλας άλλήλων σόματα. Το βλέμμα του ειχε διαπεράσει τό πυκνόν διάφραγμα του ίδιου του παρεδόντος, και έβλεπεν ενόπιον του μίαν άστεροσφρον νύκτα της Νομβίας και δύο μαύρα ως, νύξ σόματα, ένγηκαλισμένα παρ τό χείλος ενός φρεάτος!...

Η ύπερβολή εκεινη του σφρίγγος ήνοιγεν ένα τάρον ενόπιον του αποκλήρου εκεινου και έπαρουσίασεν ενόπιον του την ειρωνίαν της ζωής. Ένα μαύρον βροχόλακα!... Οδίδεις εκ των τριών θα ήδύνατο να ύπολογίση τόν διαφεύσαντα χρόνον. (Ακολουθεί)

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ"

ΕΣΤΗΝΟΤΑΤΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ ΠΑΝΟΥΡΓΙΔΙ

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Ο περιπόλιτος και σπαρτάς κύριος Βαρνάβας εφίπεται μέσα σε κάποιο λεωφορείο που εκτελεί την συγκοινωνίαν... Αθηνών-Φαλήρου.

Το αυτόκίνητον τρέχει τόσο πολύ, ώστε οι επιβάται άρχίζουν να φροβούνται. Κόψε λιγάκι την ταχύτητα, φωνάζουν στο σπαρτή. Θα μιά τσακίση... Αφίστε τον, λέγει παρεμβαίνων ο Βαρνάβας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΧΗΝ ΤΩΝ ΝΟΠΟΛΙΤΩΝ

ΚΑΜΨΟΝ

Υπόφοβον μητέρα μου, Άγου, βάζου! Τι κάμνον όπου είναι αυτός, όπου έβριλλο ύψω την διάλεκτόν μου όποτε κινάρον και έξ ένεκεν όπου δεν εύροισα ύδαρ διά να πλώω τα ποδάριά μου και να πιώ, καταβροχθίζω όκον Μεγαλοού.

Άργά πρόβαινε η Σελήνη Κι' άντικρύ σ' ένα σκιάνι, Σε μικρό πασάθυρο... Μι μιάς πούβλας κ' ένεινη Και νύσταζε ή μη την Άλλη, Ποιά έχει πιέτατα τή κάλλη.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ; Νότ' δρώαν πεπτηρ άν νότ' τεμετρο Τό βράσκετε; Λύσεις, συνοδευόμενα υπό μονοδράμιον, γίνονται δεκταί εις τή γραφεία τής Σφαιρας...

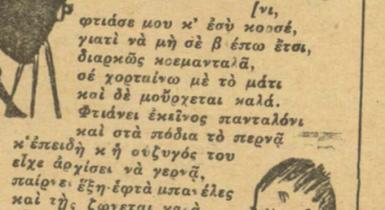
- ΠΡΩΤΟΝ: Δραχμαί 300 ΔΕΥΤΕΡΟΝ: 200 ΤΡΙΤΟΝ: 100 ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Πενήντα λαγεία του Στόλου. Π' ΜΠΤΟΝ: Μία μεταξωτή γραβιάτα. ΕΚΤΟΝ: Δύο κουτιά λουκουμάτα. ΕΒΔΟΜΟΝ: Δύο μπιτορόματα «Ιουδήθ» και «Ηρώ και Λέανδρου».

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΤΗ' ΑΡΤΗΜΟΝ 337 ΦΤΑΔΟΤ ΤΗΣ 13ης ΙΟΥΛΙΟΥ Η τιμή τιμή δεν έχει.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ Όρθός λύσεις, έντός τής ταχθείσης προθεσμίας, έστειλαν, κατ' σειράν, οι έξης: Κων. Δ. Γεωργιάδης. Κ. Δ. Καπρόλος, Καλλιόπη Γεωργιάδου, Νικ. Κοραντής, Εύάγγελος Μπεκάκος, Άθων. Μέγικουλας, (κλήρ. 2) Χρήστος Γιαγγέλης, Εύα Ιάσκαρη, (κλήρ. 2), Έβνη Ταμπακιά, Εδρ. Θεμελιόπουλος, Δημήτρης Καλαντζοπούλου, Βασίλ. Γεωργίου, Ηλίας Μπένης, Νικ. Κηπουρός, Χαράλ. Πολυχρονιάδης, Γεωάν. Μοχτανάκης, Πέτρος Στυφούς, Πολυδ. Καρυοφύλλης, Νίκος Νοταράς, Τ. Γουλιάδης, Παναγ. Σαραντόπουλος, (κλήρ. 2), Εύάγγελ. Μπελάς, (κλήρ. 2) Βίκτωρ Α. Λουισάτος, Μαρία Μιχαηλοπούλου, Λαμπρινή Γωνινοκοπούλου, (Η δυνεία των ονομάτων εις την Την όελίδα).

ΠΑΛΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΟΡΣΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ Στού Παράδεισου τον κήπον ήσαν οι άνθρωποι γυμνοί κ' ή'νε τή πανταλόνια κ' οι κορσίδες πετριτά. Παιε μιιά μέρα ένα φειδί και τούς δίνει ένα καρπί, τή καρπίος ήσαν ένεινός, δέν μποροΰν άσς τό πώ. Δέει στον Άδάμ ή Έβα: Άδάμακον μου χροσά, να σου φτιάσω πανταλό...

Δέν έχει κανένα ενδιαφέρον αυτό ποΰ μοΰ έστειλατε, κ. Σταύρο Γεωργιάδη. Μερικοί παίζονα ποικη, ένας χάνει, άλλος κερδίζει. Κ' έπειτα: Πολύ μεγάλο, κ Γουλιάη Άσθη. Ποΰ χάρος για τίποτα πράγματα; Άν ήτο τουλάχιστον πολύ-τωσ καλό... Τό ποίημα έχει πο'λά μερικιά λάθη. Δέν τό προσέλατε διόλου. Και τό στίλ του πολύ έντετυθενμένο. Ο Αρχιδυντάκης

ΤΟ ΛΥΡΙΑΝΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Βλάνης Έρθε ή ώρα, πέ Μανώ, αβώ περιστέρι, Να σε φονέψω αυταγνη με δίκοπο μαχαίτη. Μανιώ Τί σε δικάνα ή ά οίρη και θές να με ξεκάνεις; Μήπως πολύ δι' σ' άγαπή; Βλάνης Για τούτο θα πεθίνεις. Το ξερω ότι μ' άγαπή, δέν κάνω την κορδά, Μά πρέπει να τραγουτήσθες για τή θέλη ή μέδα. Το σήμερής, πέ άχραντη, έκατρός π' άγαπάει τραβεί την Ισόβια κ' άλλήνητα χτυπάει. Κ' ύστερής γίνετ' ήρωας και τον τιμά ή Πατρίδα και βάζουσε τή φάτα τ' υμσ' στην έφημερίδα. Μανιώ Φοβόμαι τό μαχαίτη σου στο σίηθος μου άπάνω... Πάρε μου δηλητήριο να πιώ και να παθίω.

Βλάνης Άν δέν σ' άνοιξω δυο πλαγές να ρίψη άσθόνος αίμα, ό κόσμος, πέ γοργόνα μου, θάν τό νομισή φέμικ. Μανιώ Ήταν λοιπόν τόσο κακή ή κόχη ή δική μας; Άν δέ λυπάσαι έμένετι, λυ ήσου τό παιδί μας. Βλάνης Τά νεογνά τό σήμερής μονάχα μεγαλώνουσε όσούτου νάρη ό καιρός να μείθουν να σκοτώσινου. Μανιώ Κ' έλαγες, φεύτη, κ' έλαγες πέος έρκο θα να νάνης για τή γλυκαία άγάπη μου να πέσες να πεθάνεις. Βλάνης Ρέ ού, δέν είμ' άγώ σκληρός, δέν είμ' άγώ άγριό, μά πώς να ζήσω σήμερής ότακ δέν έχω φίλη; Τό σήμερής ό θεούρος κ' ή άνακατσο ύρα κίνουν τον έλλα να ζής είδίλλως τάχη σκολρα. Τ' σα και τόσα π' ήγναν την έπιχή έπειτή μάς σκάπ αν τή δεξ μαρ, μάς κίνα κ' έμποροτι και δέν μποροΰ να ζήσω πελά και πρώτα εν φ έλα έξώ να γίνω άνάγνωσμα κ' έσθ να γίνης δράμα.

Η ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΗ Το κόσμο μέσ' άτ' την ψυχή μου. Άνεμος άγρός τον σκορπώ. Άρρωστημένο τό κορμί μου... Που τό φιλι σου άποζητά, Ένα κρυφά τό τρέει σαράκι, Κάνει τή νιότη μου φαρμάκι Μαζή και τή χαρά. Του πόθου μου ταραξόβόλι Είλουν, έσύ, Ένα κρυφά, Σάν τό ποικιτικό περβόλι. Άπόμεινα δίχως νερό. Πέρα, μακριά, σε ξινή χώρα, Ποιος έξέρε, αν θα γυρίσης τάρα, Ποιος ξερε αν θα σε ξαναδώ. Β.

ΤΟ ΣΤ. ΝΟ ΔΑΚΡΥ ΜΟΥ Τής καρδιάς μου τή κόκκινα φάδια έχ' υν γίγει παιά μαρ' από τον πόο και μοΰ φέγαν τόρα-τόρα τή γαδ' α, τά σκοτάδια μου μέινανε μένα... Η καρδιά σου δέν θα βραζεΰται ποΰ πολύ από ζεναυ ή ήνω, μά τό ξερω ός τότε θα σάξ' υ, και τό βιτερο δάκρυ μου, άχ, Νίνα!

Νίκος Μοναχός

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Εάν δέν έκρατούσε μίαν τερστίαν όμβρέλαν, όστε να φαίνεται ός μαντάκι μάλλον ή ός άνθρακος, θα ήμπορούσε κανείς να διακρίνη πρόσωπον δεκαπενταετούς νεανίου, Ξανθοΰ, όχρου, σος κατά μέγα έξ συγκινήσεως, με ένδυμασίαν, ή όποία ούδερμία άμφιβολία ύπήρχεν ότι δέν είχε κοπή δι' αυτόν και ή όποία είχε γνωρίσει πολλούς κατόχους.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Μια κερδέλη άκτένιτος προέκυψεν έκ τής όπης του κιβωτίου. (Εικόν του Γερμανίτου)

Τό σακκάκι ήτο πλατύ και ύπερβολικώς μακρού και ήήνατο άξιόλογα να έκτελέση και χροΰ έπανωφοριού. Τό γέλεκον, μαύρον γελέκον, λείψανον τισ ολδς ποίας παρελθούσης εύκλειας, είχαν εις πολλά μέρη επικρούσει άλυσιβάς και άν δέν ήτο διπλωμένον προς τά μέσα θα ήμπορούσε να σκεπασή όλον τό ύπογάστριόν του. Τά γόνατα του πανταλιού του ήσαν τόσον τριμμένα, όστε ένόμιζε κανείς ότι ό νέος έκείνος κατεγίνετο νυχθημερον εις γο-νυκκίασος.

Επί τής κεφαλής του έφορούσε καπέλλον ύπερμέγεθς και πυρπιλάου να έκτελέση δέ δε εις τό παιδικόν πρόσωπον του τραγικήν σοβαρότητα γεροντοπιδίου. Άλλά την στιγμήν ένεινη κάθε άλλο άπησχόλει την προσοχήν του ή τό πώς να περμαί-νωση την έκτραχειλισμένην του ένδυμασίαν. Σάσις έπλησίαζεν εις κανένα φανάρι, έπέσπευδε τό βήμα, όταν δ' έφθανεν εις γονί-ν έσορπεν βλιέματα πλήρη άνησυχίας εις την όδόν, εις την όποία έμελλε να εισέλθη.

Φθάσας εις την πλατείαν τής Μητροπόλεως, έστάθη εις την σκιάν κάποιου ύψηλού τοίχου. Βροντή μεγάλη, έκρότησος και άστραπή ύποκίανος έφώτισεν τά περίε. Ο νεανίσκος έστρεψε. Δύο φορές ένικήθη διά να στραφή προς: τά όπίσω, άλλ' άμέσως, μετενόησε και έμεινε παρά τόν τοίχον άκινήτος.

Δευτέρα άστραπή διέχυσε την φωτιήν αυτής λάμπριν και ή βροντή έκκλισητή επί του μαύρου ούρανού, ός άπειλή του Θεού. Είς την λάμπριν τής άστραπής ό νεανίσκος παρετήρησε τό δέμα, τό όποιον έφραγεν επί του βραχίονος και έστρεψε μετά δυσκολίας τό περιβάλινον αυτό ύφρασμα όσάν να ήθελε να τό κε-πάση καλλίτερα. Ομιλία άνδρώπων, διερχομένων έκ τής όδου Φιλοθέης, τον ήνίκασαν να στραφή προς τά όπίσω μετά φρόβου άκαταγαν στού. Οί άνδρωποι έκείνοι όμιλούσαν περί μ' άς όρρανής και άπροστατεΰτου κόρης, ή όποία άνεκαλύφθη ύπο ήρετούσας εις ένα ξαχαροπλα-στειόν με άνδρικά ένδύματα.

Ο νέος έστρέψαε. Μετ' όλίγον οι διαβάται είχαν άπομακρυνθή προς την Πλάσαν, έπειδή δέ άλλοι ήκούστη-σαν έρχόμενοι έκ τής όδου 'Απόλλωνος, ήνα-γ' όσθη να διευθυνθή και πάλιν προς την Μη-τροπόλιν. Φθάσας εις την Πλατείαν, έτάχυνε τό βήμα του διευθυνόμενος προς την είσοδον του ναού, άλλ' άλλος όμιλος, έρχόμενος έκ τής όδου 'Ερμού, όμιλος μεθυσμένων φωνακούοντων τον ήνάγκασε να στραφή προς τά κάτω, όπό-θεν διά παντοίων έλλυγμών έφθασεν εις τόν όδόν 'Ερμού.

Διήλθεν αυτήν έν σπουδή και έφθασεν εις την όδόν Κολοκοτρώνη. Έκει πρώτον ήσθάνθη μωρικώς χονδράς στα-γόνας βροχής και ό νέος έκκρινεν επί του δέ-ματος τό όπολον έκρατούσεν, όσάν να ήθελε να τό προφυλάξη από τό νερό τής βροχής. Δύο ή τρεις φορές τά ύποδμήματά του έβυθησθησαν εις λάκκους πλήεις άκαθάρτων ύδάτων και τότε πλέον μετεβλήθησαν εις τέλει και θορυ-βώδη ύδραυλικά πιστότηρα.

Μερικά οινόπνευμα και καφενεία ήσαν άνι-κτά, από ένα δέ ύπόγειον άνεδίδετο έκκαφαν-τικός όρυμαγδός χορευτικών τραγουδιών. Είς τό Και άμιώθη άπετέλει μέγαν όσθρον ό «Φασουλής» του Κεραυραίου Πόγγη, ό όποιος ποΰος είχαν εισαγάγη εις τάς Άθήνας πρό ένός έτους τό είδος αυτό των παρ' ασάσεων με σκηνάς, με είσοδον, με μουσικήν, με πολυτέ-λειαν τέλους πάντων, την όπλιαν δέν έγνώρισεν ποτέ πλέον ό έξιλονος γελοιοποιός.

Τό πρό τής 'Αγίας Ειρήνης μικρόν καφε-νεϊον ήτο πλήρες έμπορευμάτων και έργα-των, θολούονταν τά ύελάματα διά τών πνοών των. Ο νεανίσκος έρριψε περί αυτόν ταχύ έρευ-νητικόν βλέμμα, άπου δέ ούδέν είδεν, έπερ-χόρησεν εις την όδόν Αΐόλου.

Άλλ' όταν έκαιπιε την γωνίαν, ήκουσεν όμιλίαν άνδρώπων, οι όποιοι έστέκοντο εις την πλώναν ού ναού τής 'Αγίας Ειρήνης, διά να προφυλαχθοΰν από την βροχήν, ή όποία τώρα έκίπτε πυκνή. Θα ήσαν κλητήρες, διότι ένας έξ αυτών, μό-λις είδεν τόν νεον, άνεφώνησεν έπιτακτικώς: Ρέ, τι βαττές.

Άλλ' ό νέος, άντί ν' άπαντήση, έσοόφη εις τά όπίσω δι' άποτόμου σκυρήματος και με άστραψίασαν ταχύτητα έφθασεν εις μίαν μεγάλην κίσησαν πλώαν, ομνήνην έκεί παρά την σκιάαν του γυναικωνίτου του ναού και έρριψεν μέσα εις αυτήν τό δέμα, τό όπολον έκρατούσε και κατόπιν τρέχων, με ταχύτητα άπίστευτον διά τό βάρος και τό πλάτος των ύποδημάτων του έγινεν άφαντός εις τάς παρα-κειμένας βορβορώδες όδούς.

Τόσον δ' έποτήθη όστε εγκυτέ'ενε τό κα-πέλλο του, τό όπολον του είχε πέσει όταν έκυ-πεν επί τής κίσης. Άλλ' έαν ή τροχαή του δέν ήτο τόσον με-γάλη, θα έβλεπεν ότι κανείς δέν τον είδε και ότι ό κλητήρ δέν ένικήθη από την θέσει του διά να μη ύφρήνη την σκολήν του. Δέν είναι όμως έντελώς άκριβές ότι κανείς δέν τον είδς.

Άμα έρριψε τό δέμα έντός τής κίσης, ήκούσθη ένα «ό!», τό όπολον έπηκολούθησε τριμύς άχύρων και μία κεφαλή άκτένιτος προέκυψεν έκ τής όπης του κιβωτίου και τον διέκρινε φεύγοντα διά μέσου των καταρρακτών τής βροχής. Μία άσθενής φωνή, όμοιάζουσα με κλαυθμύ-ρισμα νησίου, ώδήγησε τον έντός του κιβω-τίου εύρισκόμενον να ψάσθη, τό δέ χέρι του συνήντησεν ένα μικρόν όσμα διά πολλών ύφα-σμάτων περιτυλιγμένον, ένφ δέ τό γέρι του έφραγεν διά μέσου των ύφρασμάτων, ό δάκτυλός του έκρατήθη ύπό μικρόν, θερμόν στόματος, τό όπολον ήρχισε να τον θλιλάξη.

Ο έντός του κιβωτίου άπέστρεξε δι' άνατινάγ-ματος τόν δάκτυλόν του ταραχθείς και έσκέπηθ μερικώς στιγμής: Τί να ήτο άρα γε; Ητο ζήφον; Ητο παιδί; Ο έντός του κιβωτίου έδμηθή διαφόρους λαϊκούς θρύλους περί δαιμόνων, άρροχόντων άβάσταστα ήγνια και κωτόντων αυτά εις μεμα-χρωμένα μέρη. (Άκολουθεί)

ΚΑΛΥΠΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ 500 ΕΚΕΙΝΑ ΦΡΑΓΚΑ

Του R. Liver

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Η θυσία είχε συντελεσθεί. Την υπόσχεσίν μου...

Είχα θυσίσει ένα όρατον ήθικό κόσμο για να σώσω...

Μέσα στο σурτάκι του γραφείου μου, κοντά στα γράμματά της...

Πολλές φορές απέπρασσα να γράψω τ' όνομά της...

Όρτισε τι ήθελα τα 500 εκείνα φράγκα.

Μετάφρασις 'Α. Δαυτῖ

ΕΝΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ

ΜΗ Μ' ΑΦΙΣΗΣ

Άκου τ' άγρι πώς φωνάζει μες τή γυνά κλαδιά...

Έλαβα μίαν περιεργον απόρασιον: Την γυναίκα...

Μιά ημέρα έξαφρα έστειλα να της ζητήσω 500 φράγκα...

Επέρασαν πολλές ημέρες. Έγώ απέφρευα να την βλέπω...

Την προτελευταία ημέρα του τελειωτικού χωρισμού...

Όθελω να μου πής τι τα ήθελες εκείνα τα λεπτά...

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Ήταν η προτελευταία ημέρα που θα βλέπω...

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Σε είδα να κλείνης τα μάτια σου σαν να θέλες...

Σαν τι να σου βλεψή η καθούλα σου την ώρα εκείνη;

Γιατί τίποτε δεν χαιρέσας, γιατί λόγια δεν άκουες...

Κακό κορίτσι, να τι είναι ο θάνατος, ο θάνατος...

Ό νυμφίος του σκότους εμ' έγώ κι' εσύ, εσύ η μνηστή του θανάτου.

Άς μάς ετοιμάσουν τα θλιβερά μας στέφανα.

Μετάφρασις 'Α. Δαυτῖ

ΕΝΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΛΗΣΜΟΝΙΑ

Αυτού που τώρα τριγυρνάς άταπειμένη κόρη,

Από τον πόνο της καρδιάς σου, τον πόνο σου, το δειρό σου...

Της φωτισμένης νύχτας από το φεγγάρι, που της περιούσιας...

Μετάφρασις 'Α. Δαυτῖ

ΕΝΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ

ΣΤΗΛΗ ΜΙΚΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

20 λεπτά η λέξις ΠΙΚΡΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Σαν άνησμένα λουλούδια περασάν τάχατημένα χρόνια...

Της φωτισμένης νύχτας από το φεγγάρι, που της περιούσιας...

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΦΑΙΡΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ Είς την σελίδα της Άλληλογραφίας 50 λεπτά...

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ άπ' εὐθείας πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

Η Λέξις 50 λεπτά

Άλληλογραφῆ με δημοσιεύεις μου φθισακούς. Όποια ψυχὴ νοιώθει τὸν αὐτὸν της πλάσμενον...

Άλλ' ηλογραφῆ δὲ διαπικνιδας 17-20 ἑτῶν πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος...

Ζητῶ μίαν φίλην γιὰ συντροφιά στὸ Κινηματογράφου...

Ἐλευθερὴ καὶ πολυβασανισμένη ψυχὴ ἐκ τῆς μακροχρονίου ζωῆς...

Δὲν νείη ηλικίας 25 ἑτῶν τυγχάνουν ὄρφανοί χωρίς προπάτην...

Άλληλογραφῆ με Ἑλληνοπούλας: Προτιμῶ Χίου...

Άπληστισμένη Μαναστοπούλα, γράψ με δύο παρήγορα λόγια...

Κορίτσια, ὅσοι θέλετε νὰ εὐτυχῆσατε ἡθικῶς...

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

Συνέχεια τῶν ὀνομάτων ἐκ τῆς 4ης δεξιάδος. Παναγ. Στάμου...

Α. Μπουζαῖος, (κλήρ. 3), Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης...

Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης, Φώτης Δράκος...

Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης, Φώτης Δράκος...

Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης, Φώτης Δράκος...

Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης, Φώτης Δράκος...

Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης, Φώτης Δράκος...

Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης, Φώτης Δράκος...

Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης, Φώτης Δράκος...

Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης, Φώτης Δράκος...

Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης, Φώτης Δράκος...

Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης, Φώτης Δράκος...

Ἐμμαν. Πιπάρης, Γεωρ. Μαροζουλάκης, Φώτης Δράκος...

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΔΗΤΑΡΧΟΣ

Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης δεξιάδος ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (μεθυσμένο - Σῶπα, σῶπα...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Ένα μεγάλ' ετραπέζι θὰ βρισκεται πάντα...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Ἐπὶ ἀνῆλικος; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἄμ, βέβαια...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Ἄφου εἶναι ἔτσι, τότε φεύγω ἐγώ, Καραγκιόζη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Στάσου, ἀδελφέ. (Σκέπτεται).

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Μὴ σκέπτεσαι. Πάμε. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Εἶπες λεπτὰ καὶ κότες...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Φαγητὰ καὶ χουροφι ὅσο θές. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Καὶ νεράιδες;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Νεράιδες ὀρθόστηθες καὶ μεγαλομέτες. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Πάμ', ἀδερφέ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Σάσω κ' ἐγὼ πατέλα. ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Ὅχι. Ἐοὐ πάρε αὐτὲς τῆς λίρες...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ὅτι μ' ἐπῆρ' ὁ διάολος. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἄς τὸ διάολο, πατέλα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Πάω. (Ὁ Διάολος ἀρπάζει τὸν Καραγκιόζη εἰς τὴν κόλασιν).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Σά πάω ν' ἀγολάσω κρεμμύτα...

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

— 'Η δραπέτευσις τοῦ Καραγκιόζη.
— 'Η Κόλασις.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Αφησε τὰ λόγια, μωρὲ χρουσοῦζικο, καὶ φέρε τ' ἀεροπλάνο νὰ φύγουμε. Ποῦ τῶχεις;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.—'Ἐξῶ, κάτου ἀπάνω πέκο.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Πάμε νὰ καβαλλήσουμε.

(Τὸ Κολητήρι ὁδηγεῖ τὸν Καραγκιόζην στὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκεται τ' ἀεροπλάνο. Ὁ Καραγκιόζης τὸ παραλαμβάνει καὶ ἀνεβαίνουν ἀπάνω καὶ οἱ δύο).

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Πατέλα, βάτα καλά τὸ καπίστρι νὰ μὴν πέτσουμε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Στάσου, μωρὲ χρουσοῦζικο, μὴ τὸ τινῆς γιατί γαργαλιέται.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.—Τὶ λές, μωλὲ πατέλα; Τὶ τὸ πῆλες τὸ ἀελοπλάνο, γιὰ γυναῖτα νὰ γαγαλιέται;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (προσπαθεῖ νὰ θέσῃ εἰς κίνησι τὸν μοτέρ τ' ἀεροπλάνου, μὰ δὲν τὸ κατορθώνει).—Οὐφ! δὲν κουνάει τὸ ἄιτιμο. Λές κ' εἶναι τὸ «θερίο» τῆς Κηφισσᾶς. (Σὰ νὰ θυμῆθῃ κατῶ). Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος. (Στὸ Κολητήρι). Πῶς θές, μωρὲ, νὰ κουνηθῇ τ' ἀεροπλάνο, ἀφοῦ δὲ ἔχει μπεζίνα;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Μπά! ἐγὼ εἶχα καὶ εἶσε τόση βιζίνα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Εἶχε; Μὰ τί τὴν ἔκανες, μωρὲ;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Τὴν ἤπισα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Βρὲ λωποδύτη, τὴ μπενζίνα ἤπιες;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— 'Αμέ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ω συμφορὰ μου! Τώρα παῖε πειὰ, χαθῆκαμε. Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ πέρα;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Τάσου, μωλὲ πατέλα, καὶ σὰ βάλω κατιτίς ἄλλο μέσα στὴ μηχανή γιὰ νὰ κουνηθῇ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τὶ θὰ βάλῃς;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Τσετσαβώσου νὰ ζῆς τί σὰ βάλω. (*'Ἐρχεται ἀπάνω ἀπὸ τὴν μηχανή καὶ κάνει κάτῃ).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (κατάπληκτος).— Τὶ κάνεις ἐκεῖ, μωρὲ ζῦφον;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Τσίς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Βρὲ!

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Τάσου καὶ νὰ ζῆς πῶς σὰ πάρει δλόμο ἢ μηχανή μὲ τὸ τσίς.

(Πράγματι σὲ λίγο τ' ἀεροπλάνο ἀρχίζει νὰ κινῆται).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ὅρῖστε λοιπὸν πούγινε καὶ τὸ Κολητήρι ἐφευρέτης. Ζήτη ἢ βιομηχανία τῶν Καραγκιόζηδων;

(Τ' ἀεροπλάνον ἀνέρχεται εἰς τὰ ἔρη).

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Μωλὲ κῦδιε πατέλα, τί πάμε τόσο τσηλά;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Σκαζμὸς χρουσοῦζι, ἢ μήπως σ' ἐνοχλεῖ ὁ καθαρὸς ἀγέρας;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Βλὲ βλάκα, ἐδῶ τσηλά δὲ θὰ βλοῦμε κανένα ποτοφόλι νὰ κλέτσουμε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Βρὲ, ποὺ νὰ σοῦ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν πατέρα, βρὲ σὺ, ὁ ἴδιος πάντα θάσαι καὶ στὰ ἐπίγεια καὶ στὰ ἐπουράνια;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Πατέλα, πατέλα, γιὰ ζῆς ἐκεῖ. Γλέπω τὴ μάννα μὲ κοντὰ φουτάνια....

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Βρὲ, δὲν εἶν' ἢ μάννα σου καὶ ἠσύχασε.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— 'Αμέ τί εἶναι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Κόρακας. — Κολητήρι.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Τὶ σὲς, πατέλα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— 'Η μηχανή κοντεῦει νὰ σταματήσῃ.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Σὰ κάνω πάλι τσίς;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Βέβαια. Τὸ γκαράζ τῶχουμε μαζῇ.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Μὰ ζὲ μούλχεται.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Στάσου τὸ λοιπὸν νὰ σὲ πλακώσω στὸ ξύλο γιὰ νὰ σοῦρῃ.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.—'Οσι, νὰ μὲ κάνῃς νὰ φοβησῶ γιὰ νὰ μοῦθῃ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Νὰ σὲ κάνω νὰ φοβηθῆς;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.—'Αμέ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Φυλάξου, ἕνας διάβολος.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Ζὲ φοβᾶμαι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Δυὸ διαόλοι.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Ζὲ φοβᾶμαι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ἐνας λύκος, μιὰ μαϊμού, ἕνα τελώνιο.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Ζὲ φοβᾶμαι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Α συμφορὰ μου! Πάει, κοντεῦει νὰ σταθῇ ἢ μηχανή. Σημάδια, παιδί μου, στάθηκε. Βρὲ χρουσοῦζι, τὸ νοῦ σου καὶ θὰ σὲ πιάσῃ ὁ Μπαρμπαγιώργος.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Ζὲ φοβᾶμαι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ἐρχεται ὁ φούρναρης.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Ζὲ φοβᾶμαι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ἐρχεται μιὰ ἀρκούδα, ἕνας σκύλλος λυσσασμένος.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Ζὲ φοβᾶμαι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ἐρχετ' ὁ πατέρας σου.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Σῶπα, μωλὲ πατέλα, κ' ἔσπασ' ἢ χολή μου. Τῶλα σὰ κάνω τσίς.

(Τὸ ἀεροπλάνο ἀρχίζει πάλι τὸ δρόμο του).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Κολητήρι, βλέπω μιὰ πολιτεία.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Τότες νὰ κατεβοῦμε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τὶ νὰ κάνουμε τὰ κατεβοῦμε;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Νὰ φᾶμε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Καλὰ λές. Ξέχασα πῶς δὲν ἔφαγα ἀπὸ χτές. Ἐμπρός.

(Σιγά-σιγά τ' ἀεροπλάνο κατεβαίνει. Ὅταν ἔφθασε στὸ ἔδαφος, ὁ Καραγκιόζης καὶ τὸ Κολητήρι πηδᾶνε ἔξω καὶ βρῖσκονται μπροστὰ σ' ἕνα πηγάδι).

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Πατέλα, λιψάω. Ρίτσε μέσα τὸν κουβά νὰ βγάλῃς νελὸ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ἐμπρός, νὰ ποτιστοῦμε. (Ρίχνει τὸν κουβά μέσα στὸ πηγάδι, ὅταν ὁμως πᾶει νὰ τὸν βγάλῃ βρῖσκει ἀντίστασι). Μωρὲ, σὰ βαρὺς εἶν' ὁ κουβάς. Τὶ διάλοιο. Νερὸ ἔχει τὸ πηγάδι γιὰ μολύβι;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Βρὲ σὺ, κὺλ πατέλα, μὴν φασοολάδα τὸ πηγάδι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (τραβάει τὸν κουβά μετὰ δυσκολίας). Ὁῶπ, ὠῶπ, μακάρι νὰχε φασοολάδα νὰ κάνουμε τὰ λουτρά μας. Ὁῶπ, ὠῶπ, βοήθα κ' ἐσύ, μωρὲ Κολητήρι. Ὁῶπ, ὠῶπ, μπὰ, πανάθεμα τὸ γονιὸ του βάρους... Μπετὸν ἀρμὲ ἔχει μέσα; Ὁῶπ, ὠῶπ. (Τὸ Κολητήρι, ἀντὶ νὰ τραβᾷ τὸ σχοινί, ραβᾷει τὸ σακάκι τοῦ πατέρα του).

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Ὁῶπ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τὶ κάνεις ἐκεῖ, μωρὲ ζῦφον; Ἐμένα τραβᾷς γιὰ τὸ σχοινί;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Τὸ ἴζιο εἶναι, βλὲ σὺ.

(*Ἐπὶ τέλους κατορθώνουν νὰ βγάλουν τὸν κουβά. Ἀλλὰ μόλις τὸν φέρανε στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ, ἔξαφνα, μέσα, ἀντὶ νερὸ, βλέπουν ἕνα διάβολο καὶ ἀπὸ τὸ φόβο τους πέφτουν καὶ οἱ δύο ἀνάσκελα).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Παναγία μου!

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Μάννα μου!

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Μὴ φοβῆσθε, κουμπάροι. Σηκωθῆτε ἀπάνω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Κύριε ἐλέησον, πατήσας ἀμήν, Χριστὸς ἀνέστη, ἄγιοι πάντες. Ξοῦ, ξοῦ, ξοῦ.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Κύρ διάολε, νὰ σοῦ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν πατέλα.

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Σήκω ἀπάνω, φίλε μου Καραγκιόζη.

ΚΑΡΑΚΓΙΟΖΗΣ.— Δέ. . .

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Σήκω ἀπάνω, ἀγαπημένε μου, κὶ' ἀνοιξε ἢ τύχη σου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ὅρῖστε μας, ἦρθε τώρα κὶ' ὁ διάολος νὰ μᾶς κάνῃ ἔρωτα.

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Σήκω ν' ἀκούσης ποιά τύχη σὲ περιμένει.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τὸ χρουσοῦζι. Τοῦλάχιστο νὰ τρώγατε οἱ διαόλοι. Δὲ μοῦ λές, κύρ διάολε, τρῶτε ἐσεῖς, τρῶτε;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Πῶς δὲν τρῶμε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Καὶ τί τρῶτε; Φαητὰ;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Τὰ καλλίτερα φαητὰ: Ὅρνιθες, ψητὰ, παστίτσα, γαλατομπούρεκα, λουκουμάδες...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μπομπότα τρῶτε;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Ὅσα ταψιά θέλεις. Ἄρκεῖ νὰ διατάξῃς.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Κρεμμύζα, τρῶτε κρεμμύζα;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Κρεμμύδια; Ὁλόκληρες καραβιές.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Μαννούλα μου καὶ νᾶμουνα καραβοκῦδος.

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Λοιπὸν, Καραγκιόζη, θάρθῃς κάτω μαζῇ μου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (παίρνει θάρρος καὶ σηκώνεται).— Ποῦ κάτω;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Στὸ σπίτι μου. Πενήντα χρόνια ἔχω ἀνοιχτὸ τὸ πηγάδι αὐτὸ κὶ' ὁμως κανεὶς δὲν πέρασε ἀπὸ δῶ νὰ μὲ φωνάξῃ. Μονάχα ἐσὺ μ' ἐζήτησες, ἀδελφέ μου Καραγκιόζη.

*Ἐλα τώρα μαζῇ μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Στὸ σπίτι σου;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Naί, στὸ σπίτι μου ποῦ λάμπει ἀπὸ τὴ δόξα καὶ ἀπὸ τὰ πλούτη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ὡστε τοῦτο δὲν εἶναι πηγάδι;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Ὅχι εἶναι τὸ σπίτι μου!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μπρᾶβο!

(*Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ Κολητήρι ἔρχεται πίσω ἀπὸ τὸ διάβολο καὶ τὸν ψάχνει).

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Πῶς; Ποιὸς ψάχνει στὸ κορμί μου;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Κύρ διάολε, ζατὶ ζῆν ἔχεις τσέπες;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Ἐμεῖς οἱ διαβόλοι δὲν φορᾶμε ροῦχα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Δὲν κάνετε καθόλου καλά. Μπορεῖ νὰ κρουολογήσετε καὶ νὰ πεθάνετε ἀπὸ καμμιά σαργανταπλεμονία.

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Ἐμεῖς εἴμαστε ἀθάνατοι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Καὶ τρῶτε ὅσο θέλετε;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Βεβαίως, φίλε μου Καραγκιόζη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ὅσο, ὅσο;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Ὅσο φαντασθῆς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Πέντε καζάνια ντολμάδες;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Naί δέκα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Καὶ δὲ σκάτε;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Ὅχι. Εἴμαστε ἀθάνατοι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Δὲ μοῦ λές, κύρ διάολε, ἔχουμε καὶ σάλτσα οἱ ντολμάδες;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Καὶ σάλτσα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Κὶ' αὐγολέμονο;

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Κὶ' αὐγολέμονο.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (σκέπτεται).— Νὰ μπορούσα...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ.— Μὴ διστάζῃς, ἀδελφέ μου Καραγκιόζη. Τὶ κέρδιες τόσον καιρὸ ποῦ γυρνᾷς στὸν κόσμο; Τώρα ἀναγκάστηκες νὰ γίνῃς καὶ ληστής καὶ πῶς ἔχεις πόσοι αὐτὴ τὴν στιγμή σὲ κυνηγᾶνε, ποῖος ἔχει πού θὰ πάῃ τὸ κεφάλι σου ἂν σὲ πιάσουν. Ἐνῶ, ἂν ἔλθῃς μαζῇ μου, θ' ἀπολαύσης ἀγαθὰ καὶ δόξες ποῦ δὲν ἔχεις ἀκόμη ὄνειρευθῆ. Θάσαι ἑαλωμένος πάντα ἀπάνω σ' ἕνα ὀλόχρυσο κρεββάτι καὶ θὰ σὲ ὑπηρετοῦν νεράιδες μὲ χρυσὰ μαλλιά, μὲ χεῖλη κατακόκκινα, μὲ στήθεια ἀγαλματένια.

(*Ἡ δυνέχεια εἰς τὴν 7ην δεξιά)